

„Němci Němcům“, „Čechy Čechům“; to vadí, skoro jako „nemít srdce“, jak zpívá Z. Svěrák. Proč tolik nevadí „Ukrajina Ukrajincům“, „Izrael Židům“ nebo „Somálsko Somálcům“, je otázka, která je ovšem v rámci této problematiky sama o sobě už spíše odpovědí...

Autor: A. J. Tůma

Nedávno Česká televize s chutí připomněla výročí útoku na cizince v Rostocku, kde v roce 1992 „pravicoví extremisté a neonacisté“ napadli ubytovnu žadatelů o azyl a vietnamských gastarbeiterů. Reportáž vyzněla tak, že Německo se stydí za tyto výjevy z hluboké a temné minulosti. Panelák, v němž byla ubytovna, má dnes status památky. „Živly“ tehdy napadly ubytovnu kamením a zápalnými lahvemi. Úřady byly nejvíce zděšeny přístupem místních obyvatel, kteří akci provázeli potleskem a skandováním: „Cizinci pryč“ a „Německo Němcům“.

Při soudním procesu na Slovensku byl odsouzen a zbaven funkce politik Kotleba za použití číslovky, jejíž část měla symbolizovat větu: „Musíme zajistit existenci našeho lidu a budoucnost pro bílé děti“. Případ vyvolal pochyby o justici, která kriminalizuje používání nějaké číslovky, ale stranou zůstalo skutečné meritum celé věci, které teprve je, jak se dnes česky říká, *mega-absurdní*. A totiž fakt, že jeden bílý muž odsoudil jiného bílého muže za jeho názor, že bílé děti by měly mít budoucnost. Samozřejmě jde o projev struktury, která už je vnitřně ztrouchnivělá a rozpadlá a čeká jen na silnější závan větru, aby ji definitivně obrátil v

prach.

„Svět si musel počkat na „zralé“ stadium západní civilizace, aby zažil zrod zvnitřnělé kulturní a rasové sebenávisti. Ritualizované odsuzování vlastní společnosti a její kultury bývalo doménou pokrokové avantgardy; dnes vyrostlo v mohutný a prosperující kulturní průmysl. Jeho manažeři a akcionáři jsou lidé, kteří se pokládají za elitu ducha.“ – Jiří Krupička (Flagelantská civilizace)

Nedostatek zdravého sebe vymezení je ovšem pro evropskou identitu typický nikoli v posledních desetiletích, ale soustavně. Lhostejnost vůči vlastní rase je napříč dějinami natolik zřejmá, že je mimořádně směšné hovořit o bílém rasismu. Žádná jiná rasa není tak programově antirasistická. Tolik oblíbené „bělošské otrokářství“ nemělo nic společného s rasovou otázkou. Šlo čistě o ziskuchtivost a na multikulturních kšeftech s lidským masem se podíleli všichni, nikterak přitom nešanujíc rasové souvěrce. Pro Angličana z horních pater byl vždy pochopitelnějším tvorem jeho asijský obchodní partner než dělník z liverpoolského doku, k jehož osudu byl lhostejný stejně, jako k údělu domorodého nosiče z Východoindické společnosti. Hranice mentální segregace vedla vždy spíše po linii sociální než etnické. Každá bělošská společnost, která chtěla ve svém institucionálním základě zohlednit vlastní rasovou identitu nebo zavést nějakou formu rasové segregace, byla dříve či později politickými tlaky nebo válkami smetena, a to **bílými lidmi**. Bělošský automaticky pocíťovaný pocit nadřazenosti plynul svého času z vědomí kulturní, technologické a mocenské převahy, nebyl ale nijak definován, racionalizován a zanesen do bělošských kodexů a genetické paměti. Dnešní mladí Evropané, které mnohem více rozrušuje utrpení malých Afričanů než budoucnost vlastních dětí, tak nejsou produktem náhle zešílevšího Západu, ale pouze hypertrofovaným projevem odvěkého flagelantství europeismu, latentně přítomného i v dobách největšího vzmachu a slávy starého kontinentu a jeho herojů.

Možná se podobné rasové sebeuvědomění, jaké lze dnes nalézt u černochoů, Židů nebo Číňanů, projeví u bílého pokolení až v okamžiku, kdy se bude cítit fatálně ohroženo jako pronásledovaná menšina, ale spíše to vypadá na klidné dovaření žáby až k hor(ř)kému konci.

„Měla-li kdy nějaká pospolitost udržet svou integritu, musela být do určité míry xenofobní“, říká filozof Jiří Hejlek. A dodává: „Příliš nízká míra xenofobie nutně vede k rozbití dané pospolitosti.“

Je ovšem fyzický útok na cizince projevem zdravé xenofobie? Problém je, že zdravá xenofobie musí mít podporu elit, musí být žita celým společenstvím, přičemž právě shora musí být autoritativně zaštitěna a podporována. Při zradě elit tryská xenofobie zdola a nepředstavuje sebevědomý projev vlastní identity, ale zdvojený výtrysk zoufalství (z ohrožení zvenčí i zevnitř), jehož viditelné projevy pak zákonitě bývají rudimentární. Takové výjevy jsou pak režimem vítané a řádně využité, neboť pro oko průměrného spořádaného občana jsou odpudivé a děsivé. Vždyť postmoderní societa je už autenticky smířená s triumfem

průměrnosti a ztělesňuje „světonázor“, vzývaný třeba S. Komárkem: „Máme sice exkrementy v galeriích, zato mír a stabilitu.“ Pokud tuto stabilitu a mír ohrožuje násilí ulice, občan se instinktivně stahuje do sebe a volá po zavedení pořádku těmi, kterým jinak nemůže přijít na jméno.

Salonní elegance xenofobie shora je dnes reprezentována v Evropě snad jen Orbánem. Je ovšem přitažlivá pro onoho průměrného konzumenta, neboť probouzí jeho archetypální instinkty, aniž by ho nepříjemně konfrontovala s šokujícími výjevy hořících domů a vyděšených černoušků. Hlavně proto je maďarská politika terčem velmi autentické nenávisti těch, kteří se snaží *sebeuvědomění* vykázat do sféry sociálně patologických jevů.

„Maďaři Maďarům“ nebo „Němci Němcům“, stejně jako třeba „Čechy Čechům“ nebo „Ukrajina Ukrajincům“ je meritorně zcela přirozené vyjádření zdravé intuice, která je normálně vlastní příslušníkům každého životaschopného státotvorného národa, včetně těch, kteří nemají žádné nadprůměrné sklony k násilí, agresivitě či nenávisti. V soustavně působící mediálně-kulturní kampani dnešního marx-freudismu jde ovšem právě o to, jak udělat z projevů zdravé skupinové strategie příznak barbarství, od něhož se bude „normální“ společnost aktivně distancovat.

Symbolicky v roce, kdy si u nás lidé na náměstích „vzvonili svobodu“, vyšla v USA kniha autorů Kirka a Madsena *Po odehrání míče*. Jde o návod, jak komunikovat aktivity sexuálních menšin, aby byly přijaty širokou veřejností, a naopak jak znemožnit ty, kteří se staví odmítavě k homo-propagandě. Jde o jeden z moha manuálů, jejichž principy se dnes kulturně-revoluční public relations zcela automaticky řídí ve vztahu ke všem zásadním tématům. Stačí si za slovo *homosexuál* dosadit třeba slovo *imigrant*, podstata triku zůstává totožná.

Autoři (psycholog a reklamní mág) přinášejí odborné rady k manipulaci veřejného mínění, neboli jak změnit smýšlení davu o sexuálních menšinách. Dělí cílovou skupinu do několika kategorií. Ty snadněji převychovatelné, kteří jsou jen přirozeně skeptičtí k progresivismu, netřeba podle nich hned přesvědčovat, že homosexualita je dobrá věc, ale: **„Když je dokážete přesvědčit, že je to jen další z věcí, která si nezaslouží víc, než pokrčení ramen, potom je váš boj prakticky vyhraný“**.

Otevřené a názorově vyhraněné odpůrce gay a lesbické agendy Kirk a Madsen označují jako „nepřizpůsobivé“, a navrhují proti nim tuto strategii:

„Je třeba najít způsoby, jak sjednotit komunitu k prosazení jejich umlčování. Najít si nejhoršího člena mezi odpůrci homosexuality a přesvědčit lidi, že reprezentuje celek. Cílem je zobrazovat přesvědčení a činy lidí, kteří nenávidí homosexualitu, natolik odpudivě, že se od nich průměrní Američané budou sami chtít distancovat. Samotný projev nesouhlasu bude tak zdiskreditován, že nepřizpůsobiví budou na veřejnosti umlčeni, jakou jsou už dnes umlčeni rasisti nebo antisemiti.“

Neboli:

„Veřejnosti by se měly ukazovat obrázky chvástajících se homofobů, **jejichž rysy a postoje jsou děsivé** a rozhněvají Ameriku.“

Stejně, jako může být obtížné zobrazovat homosexualitu tak, aby si získala podporu široké veřejnosti, může být těžké a vzhledem k realitě málo věrohodné propagovat narativ o přínosech imigrace. Mnohem výhodnější je zaměřit se na psychologicky propracovanou hru k vyvolání odporu vůči protiimigračním postojům skrze simulacrum jejich protagonistů. Jakýkoli projev nedůvěry k cizincům, odporu k imigraci či víry ve vlastní národ, kulturu, rasu apod. je třeba zásadně vkládat do úst nějakého odpudivého, zakomplexovaného, násilnického ztroskotance, s nímž se divák rozhodně nemíní ztotožnit. Tváří v tvář mediálnímu obrazu primitivního xenofoba se zalekne, že se sám podobných pocitů ještě zcela nezavil. „Takový já přece nejsem... A nedej bože, aby si to o mě myslelo moje okolí.“ Při této péči o vlastní image je pak samotná podstata problému elegantně odsunuta do pozadí.

Pečlivě zkonstruovaná obskurní **personifikace** nežádoucího postoje v mediálních a pop kulturních obrazech tedy ve výsledku implikuje objektivní nekvalitu tohoto postoje a jeho závadnost v očích veřejnosti. Proto se propaganda soustřeďuje na tvorbu sugestivně slizkých figurek „neonacistů“, „rasistů“ či obyčejných maloměšťáckých xenofobů. Reálné přímočaré projevy „ulice“ jsou pak v tomto směru pro mainstream darem z nebes, který je potřeba řádně využít a recyklovat.

Standardní ventilace normálního skupinového (nacionálního, etnického) instinktu jsou dnes díky rozsáhlé propagandě, pracující s historickými residui, vnímány jako morálně a společensky stigmatizující. Jsou vykázaný ze „seriózní debaty“ a otevřeně se k nim hlásí zpravidla jen ti, kteří společensky a kariéerně nemají co ztratit či jsou ochotni z jiných důvodů čelit opovržení, pronásledování a izolaci. Myšlenková a emocionální schémata, z nichž tradičně vyrůstali národní velikáni a hrdinové, byly dnes vykázaný za okraj přijatelnosti. A systém mimořádně vítá výbuchy xenofobně motivovaného násilí, v nichž se realizují nejen lidé zoufalí a zahnaní do kouta, ale i jedinci skutečně narušení, jimž jde někdy právě spíše o násilí jako zábavu, než o nějaké hodnoty. Vzniká tak nepřehledná šedá zóna svérázné subkultury, médii vystavovaná na odív veřejnosti, aby byly odrazeny její potenciální sympatie ke skutečně antisystémové opozici.

Příliv imigrantů vyvolá občas frustraci a její projevy jsou velice pravdivě interpretovány jako násilí, kterým také jsou. O další kontexty se nikdo nezajímá. Problém má několik vrstev, ale *mamka s tatškou* u televizních zpráv spolehlivě vnímají jen tu, která se jim právě exhibuje na obrazovce. Hledání bodu nula se nekoná. Kde se skutečně zrodila svévole a násilí? Jestliže je z netransparentních mocenských pozic umožněno a protlačováno zaplavení Evropy cizinci z nekompatibilních civilizací bez ohledu na názory a zájmy Evropanů, nemůže právě to být skutečně zákeřným a neakceptovatelným násilím? A jak se k němu postavit, když akademická diskuse se konat nesmí a **jakýkoli hlasitý protest** vás automaticky zařadí mezi

polokriminální živly? Je-li přirozený instinkt, který byl základní součástí mentální výbavy i největších z našich předků, utlačen na samo dno, nemůže občas nepropuknout v té nejzoufalejší, nejprimitivnější a násilné podobě. A vytrácí-li se dnes v Evropě i tyto sporadické výrony zoufalství, znamená to, že sám instinkt zdravé xenofobie postupně slábne až k nule.

Lenka Kabrhelová, Tomáš Jelen a Zuzana Kubišová hlásí: „východoněmecká identita stojí na starých frustrovaných mužích“. (Frustrovaní staří muži a východoněmecká identita. Z čeho pramení rostoucí úspěch Alternativy pro Německo? Rozhlas.cz, 4. září 2019). Odtud prý také tamní úspěch Alternativy pro Německo.

Bývalá kancléřka Merkelová dostala cenu míru organizace UNESCO za otevření německých hranic. Jen podle oficiálních statistik mají „její“ imigranti na svědomí 39 % vražd, 40 % loupeží, 75 % kapsářských a drobných krádeží v dnešním Německu. Skoro milion z nich nic nedělá a je zcela v péči státu. Nezládli to, ale koho to zajímá? Imigrace od roku 2015, kterou podle slov Merkelové Němci chtěli, mimo jiné definitivně, tedy „biologicky“, dovršila proces amerikanizace Německa, započatý po roce 1945 nejprve kulturně a politicky. „Jsme zemí imigrace“, řekla Merkelová a třemi slovy tak odvrhla tisíciletou logiku vlastních dějin a přiznala budoucnost, spočívající v americkém pojetí národa jako tavicího kotle ras.

„Němci Němcům“, „Čechy Čechům“; to *vadí*, skoro jako „nemít srdce“, jak zpívá Z. Svěrák. Proč tolik nevadí „Ukrajina Ukrajincům“, „Izrael Židům“ nebo „Somálsko Somálcům“, je otázka, která je ovšem v rámci této problematiky sama o sobě už spíše odpovědí...